

Vítězné práce 6.ročníku literární soutěže

Na vlnách modrého delfína 2012

Téma Zázraky se (ne)dějí

Plzeň 11.listopadu 2012

Copyright jednotlivých prací jejich autoři

Pořadatelé soutěže o.s.Literární vysočina a Vladimír Babnič

www.literarnivysocina.com, www.primerenedeprese.cz

Vítězové soutěže 2012

1. Tereza Čermáková
2. Bohumír Procházka
3. Anna Mišurcová

čestná uznání bez udání pořadí

**Magdaléna Krybusová, Anna Hrbáčková, Kateřina Vaněčková, Jiří Č. Ulrich
Lucie Hrochová**

*Soutěž obeslalo 46 autorů všeho věku a z celé republiky.
Děkujeme všem.*

1.místo

Tereza Čermáková

Hospoda U konce světa

Bylo pár dní před Štědrým dnem a ulice města zasypával bílý sníh. Obvykle mívám v pátek dobrou náladu, protože ten den odjezdím nejvíc kšeftů, ale tenhle pátek byl sakra divnej. Cestou jsem potkal už tři ne moc pěkný bouračky a všude ve vzduchu viselo něco ošklivýho.

Nikdy jsem na zázraky nebo na nějaký nevysvětlitelný jevy nevěřil. Ale tahle noc na mě působila divným dojmem a já byl z toho zatraceně nervózní. Měl jsem chuť zastavit se v nějaký zaplivaný knajpě a kopnout do sebe panáka.

Z nervozity mě vytrhl až hlas dispečerky, který se náhle ozval z vysílačky a oznámil mi, že mám v ulici Liliová kšeft. Zařadil jsem pětku a hnal jsem svůj taxík městem, abych co nejdřív uviděl alespoň živáčka.

V Liliové ulici byla další bouračka. Zaparkoval jsem auto k chodníku a s nechuťí sledoval dvě docela zdevastovaný auta. Zpod rozmlácený kapoty jednoho z nich se ještě kouřilo. Pak mi někdo zatukal na okýnko a otevřel dveře.

„Čekáte tu asi na mě,“ řekl trochu ochraptělý hlas a do auta si přisedl nějaký muž. Když jsem ho spatřil, leknutím jsem vyjeknul.

„Není vám něco?“ zeptal jsem se. Ten člověk vypadal příšerně. Kůže mu bledě svítila, jak byl celý zesinalý. Ruce i tváře pokrývaly odřeniny a na čele mu mokvala veliká a hluboká jizva. Ačkoliv vypadala dost čerstvě, netekla z ní krev.

„To je jen takové škrábnutí,“ usmál se. S hrůzou jsem zjistil, že se mě postavily snad všechny chloupky na zádech.

„Kam to bude?“ zeptal jsem se.

„Do Poslední ulice,“ zachroptěl.

Nastartoval jsem taxíka a rozjel se zpátky do centra. Ulice Poslední byla taková zapadlá úzká ulička kousek od náměstí, kde snad ani nikdo nebydlel. Matně jsem si vzpomněl, že tam bývala nějaká zastrčená hospoda.

„Dneska máme krásnou noc, že?“ zeptal se můj podivně vypadající zákazník.
„Já jsem Šimon, rád vás poznávám,“ dodal.

„Karel Vrba,“ představil jsem se.

„Víte, něco mi pořád vrtá hlavou,“ řekl. „Přemýšlel jste někdy o tom, Karle, jak byste sám sebe soudil, kdybyste musel?“ zeptal se a upřel na mě vodové oči.

Magor, napadlo mě. Celá tahle noc je zmagorená.

„Upřímně nepřemýšlel,“ odpověděl jsem slušně.

„Nevadí,“ odvětil klidně. „Každý stejně dostane to, co si zaslouží.“

Když jsem toho chlapa konečně vyklopil v Poslední ulici, nesmírně se mi ulevilo.

„Tak brzy nashledanou,“ řekl mi na rozloučenou. Stál tam, dokud jsem neodjel. Ve tmě svítil jako duch.

Zadoufal jsem, že teď už budu mít pokoj, ale vzápětí mně dispečerka oznámila, že další zákazník čeká opět v Liliové ulici. Uhodil jsem pěstí vztekle do volantu a rozjel se tam. Venku začalo ještě víc chumelit.

U bouračky v Liliové stály dvě policejní auta. To mě trochu uklidnilo. Vzápětí mi do taxíku nastoupila mladá tmavovlasá holka. Prohlédl jsem jí zkušeným okem nočního taxikáře a usoudil jsem, že je to fakt kus. Až na to, že byla ubrečená a celá se třásla.

„Slečno, jste v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ přikývla. Pak bylo chvílku ficho. „Zavezte mě někam na panáka, před chvílí se mi v támhletem autě zabil kluk,“ řekla a začala vzlykat.

Vyndal jsem z kastlíku papírový kapesník a podal jí ho. Vděčně se na mě podívala a začala smrkat.

„To je mi hrozně líto,“ řekl jsem. „Jen nevím, jestli byste radši neměla jet domů.“

Odmítavě zavrtěla hlavou. „Ne, potřebuju se něčeho napít,“ řekla a já ji celkem chápal. Taky jsem už silně potřeboval šampri. „Zavezte mě třeba do Poslední ulice,“ plácla.

Panebože, proč zrovna tam, napadlo mě. „Tam už ten podnik asi zavřeli, ne?“ zkusil jsem.

„Asi ne,“ přeskakoval jí hlas, „můj kluk mi sliboval, že tam zajdem.“

Nechtěl jsem jí to rozmlouvat. Rozjel jsem se opět po stejné trase do centra. Za pět minut nebezpečný jízdy po zasněžené silnici jsme byli na místě.

„Tady máte peníze,“ řekla a podávala mi dvě stovky.

„Nechte si je,“ odmítl jsem rezolutně. Sice mě dost trápilo, že zase zdražili benzín o dvacet halířů, ale ozvalo se ve mně mé morálnější já. Přece teď od té chudinky nemůžu chtít prachy.

„To nechte, dejte si za to něco k pití,“ řekl jsem a narval jí peníze zpět do rozřesených dlaní.

„Děkuju vám,“ zašeptala. Pak se podívala ven skrz hustě padající sníh. Ukázala prstem na bledě zářící vývěsní štít. Měla pravdu, ta knajpa tam fakt byla. Pak se opět dala do breku. „Šimon mi sliboval, že sem dneska večer půjdem,“ vzlykala hystericky.

Když jsem uslyšel to jméno, něco slizkého se mi pohnulo v žaludku. Najednou do sebe všechno zapadlo jako puzzle. Ne, to není možný, opakoval jsem si. Začalo se mi chtít zvracet.

„Tak už jděte,“ řekl jsem třesoucím hlasem. Vystoupila z auta a já ji sledoval dokud za ní nezapadly těžké dveře hospody.

Rozjel jsem se pryč jako šílenec. V hlavě mně hučelo jako v úle. Mohla to být náhoda. Takovéhle věci se přece nestávají. Nejsou prostě možné. Nebo jo? Vzpomněl jsem si na svoji pobožnou babičku, která mi vždycky říkala, že zázraky se děly, dějou a budou dít. Třeba když Kristus vstal z mrtvých. Nebo až mrtví vstanou z hrobů při posledním soudu. Škoda, že jsem ji tenkrát moc neposlouchal.

Mezitím jsem míjel další autonehodu, lidi opilý na mol, bezdomovce, kterým se zvláštním vědoucím způsobem leskly oči. Když jsem projížděl kolem kostela, spatřil jsem na chodníku výraznou postavu. Mávala na mě. Zastavil jsem a počkal, až nastoupí. Vlastně jsem už ani nečekal nikoho normálního.

Sedl si vedle mě a já jsem pocítil nutkání si ho pozorně prohlédnout. Měl skoro bílý nakrátko střižený vlasy, a i když seděl, tak bylo poznat, že je abnormálně vysoký. Na sobě měl roztrhanou světlou košili a stejně světlý a potrhaný kalhoty. Ačkoliv teploměr ukazoval venkovní teplotu mínus dvanáct stupňů, byl tenhle podivný zákazník bos.

Rozhodl jsem se, že se tuhle praštěnou noc už nebudu divit vůbec ničemu.

„Kam to bude?“ zeptal jsem se rezignovaně.

Plavovlasý zákazník se na mě podíval téměř černýma očima a mně už poněkolkátý za poslední hodinu přeběhl mráz po zádech.

„Víte, kde je hospoda U konce světa?“ řekl nepřírozeně hlubokým hlasem.

Najednou mi došlo, že jsem ten nápis před chvílí někde viděl.

„To je v Poslední ulici,“ řekl jsem překvapeně.

Ta podivná bytost se na mě usmála. „Jmenuji se Gabriel. A vy?“ zeptala se.

„Karel,“ řekl jsem. „Karel Vrba.“

„Nesmírně mě těší,“ odvětil.

Rozjel jsem se tou vánoční zasněženou nocí a občas nenápadně mrknul po mém bosém zákazníkovi. Pak mě najednou trklo, že kromě bot nemá ani kapsy.

„Nezlobte se, chci se jen ujistit,“ začal jsem opatrně, „máte čím zaplatit?“

Gabriel se na mě chladně podíval. „Peníze nemám,“ řekl. „Ale nestačilo by, kdybych vám zatroubil na trubku?“

2.místo

Bohumír Procházka

Zázraky se (ne) dějí

Balím vozíčkářku. Jednak jsem takovou ještě neměl, druhdak jí ten klobouček docela sluší. Střídá ho s čepicí, nebo bez. I ty tmavé vlasy bez jsou akorát.

Když se zamyslím nad tím, co by bylo kdyby, zůstává mi rozum stát. Nevím. Ostatně mi v mém věku stačí ten příběh, který začal a který si můžu dovymýšlet. Nebylo by to poprvé, kdy se nic nedělo, ale někdy zůstala povídka. Někdy se mi dějou povídky. Zdali ony nejsou lepší, než realita?

Když všechno úspěšně směřovalo k společnému pivu, řekla – nemůžu, máme tu opravku, musíme dělat matiku, ale tu neumím ani já. Vystřelil jsem, že se na to můžeme podívat. Podívala se ona na mne a No podívala se pěkně, jak někdy holky dovedou.

Řekl jsem, že zítra v osm.

Zítra v osm jsem zvonil několik chvil a nic. Když jsem byl úlevně na odchodu v polovině schodů, dveře se otevřely. Ksicht, který se objevil měl na hlavě každý

vlas na jinou stranu, a říkal mi to jasně, aniž použil slov: „S tímhle prašivým šedivcem mám něco konat v době, kdy jsem zvyklá spát?“ Ještě taky nebyla úplně dostrojena, tuším. Nestihla to, právě vstala.

Ale já jsem cosi slíbil. Já vůl.

V místnosti byl trochu binec, sešit, a knížka se zakroužkovanými příklady. Byla silná a nahoře měla napsáno Matematika. Zadání bylo, že zakroužkované příklady má spočítat a látku umět. Zakroužkovaná byla skoro celá knížka. K dispozici bylo do opravné zkoušky dnů deset, neuměla skoro nic, spíš nic, protože matikář byl prý blbec. Posléze jsem ještě zjistil, že když opravku udělá, postoupí do druháku, pak třetího, atd, až z ní bude malířka. Tohle všechno já mám ovlivnit. Na celoroční matiku máme deset dní. Zázraky se nedějí.

Tužka, kterou začala do sešitu rýt první příklad byla neořezaná, čísla nečitelná. Trpěl jsem. Ale řekl si, že mi to není zapotřebí a použil jsem násilí. Slovní.

Řekla (znehuceně): „Mami, nemáš nákou propisku..., chce propisku.“ A tak jsme začali. Brrr.

Dost záhy jsem pochopil, že je zvyklá vstávat po dvanácté, neumí násobilku, ani moc malou, sčítat jen trochu. O úpravě zlomků, řešení rovnic, či „á plus bé to celé na druhou“ se nebudu šířit vůbec.

Každý den téměř dvě hodiny. Ne školní, šedesátiminutové. Včetně soboty. Neděli jsem nám dopřál kvůli sobě.

Nepochopil jsem se, nebyl jsem na to zvyklý, ale celá ta matika byla najednou záležitost mé osobní prestiže.

Čtvrtý den, po skončení lekce, zavedl jsem řeč na malování a úžasně ožila. Požadoval jsem ukázkou, tvrdě odmítla. Příště jsem požadavek zopakoval. Šla do pokoje, nedovedete si představit ten binec, nahlédl jsem, přinesla dva akvarely, jednu kresbu. To nebyl, panečku, výkres rozjívěné holky. Schválně jsem provokoval dotazy, kritikou. Hájila se. A obhájila. Řekla, že má cosi po dědečkovi a hezky o něm mluvila.

Jednou najednou přišla učesaná. Úplně jiná holka. Pohledná osmnáctka. Po mamince.

Chtěl jsem si ji při počítání prohlížet. Nešlo to, dělala chyby, musel jsem koukat do sešitu. Jedno pondělí po křížovém výslechu přiznala, že si uklidila pokoj. Řekl jsem kazatelsky, že dobře, že matematika potřebuje řád.

Začal jsem si a jí trochu fandit. Jednou řekla větu: „Já si začínám věřit.“ Potřebovala trochu zpražít. Pověděl jsem, že si to povíme v pondělí.

V pondělí byl den D. Slíbila že zavolá až bude po všem. Celý den nic. Už jsem přestal já věřit sobě.

V pět, zrovna jel jsem z kopce na kole, zvonil v báglu mobil. Zabrzdil, opřít kolo, sundat bágel, vyhrabat mobil, zmáčknout zelené tlačítko. „Mám za dvě. Jediná z těch jedenácti, co opravku dělaly.“

Klečel jsem na chodníku nad báglem, nevypnutej mobil v ruce a smál se a smál.

Hapyend:

Tu pěknou maminku viděl jsem za tři dny s pánem. Byl to takovej místní plejboj. Měla na sobě ten svůj klobouček, co jí tak sluší.

3.místo

Anna Mišurcová

Ťapka

Představte si, že jí koupili štěňátko! No, je to tak, normálně jí koupili živého pejska... Můžu vám říct, že mě to teda hodně naštvalo. Celý život rodiče přemlouvám, žadoním, prosím na kolenu, aby mi koupili pejska, a oni? V žádném případě, pes do bytu nepatří a nestarala bych se o něj, říkají. Ale to by tak vůbec nebylo, vážně! Vždyť já bych ho měla ráda a udělala bych pro něj všechno.

A teď najednou ho dostane ségra, která je navíc o rok mladší a vůbec ještě nechodí do školy! Navíc nebývá věčně doma, musí být často v nemocnici, řekl jí to pan doktor. Pěkně jí to závidím, protože s panem doktorem je legrace a navíc tam s ní vždycky bývají rodiče a i tam ji obskakují. Zkrátka to má lepší, mají ji radši.

Když si jela to štěně vybrat, schválně jsem zůstala doma a trochu jsem teda brečela, to vám můžu říct... vzteky a tak. Pak ho ségra přivezla domů a byla hodně unavená, tak jí rodiče dovolili vzít si to štěňátko do postele... To já bych nikdy nesměla! Ani jsem se na něj nešla podívat, jen jsem občas tajně nakoukla. Ségra toho pejska hladila, olizoval jí obličej a dokonce i celou hlavu, protože ona teď nemá vůbec žádné vlasy! Divím se, že jí to nevadí,

vůbec jí to nesluší. Pojmenovala ho Ťapka... Chápete to? Tak obyčejný jméno pro takové štěně!

Dneska jsou Ťapce dva roky a starám se o ni já. Ségra mi s ní vůbec nepomáhá, protože se rozhodla, že zůstane v nemocnici už napořád. Rodiče už tam za ní ani nechodí, prý tam má tolik kamarádů, že už na ně nemá čas.

Mám teda konečně pejska, ale stejně mě to šťve, protože Ťapce se po ségře trochu stejská.

Čestná uznání bez udání pořadí

Jiří Č. Ulrich

Zázraky, o kterých nevíme

Znal jsem bezdomovce Františka už skoro odmalička. Jako své staré boty (kdybych nějaké staré nosil) a viděl jsem do něj jako do Kašparovy krávy.

Samozřejmě že nebyl vždy bezdomovcem, před dvěma roky ještě ne. Ale nechci se šířit o tom, kým předtím byl, a jaký osud ho přivál mezi lidi na pokraji. Mám jako na dlani jeho předchozí život a příčiny jeho útěku do stavu bezdomovce. U Františka převažoval duševní popud, jakási neobvyklá duchovní stránka bezdomovectví, dále- se to tak říci.

František se stranil nejen chodců, procházejících náhodou kolem něco, ale nekomunikoval ani se svými kolegy soubesdomovci. Nehovořil a nepřátelil se s nikým. Zřejmě neměl žádného příbuzného nebo blízkého. Jeho psychika se v určitém kritickém okamžiku zcela změnila. Uzavřel své nitro vnějšímu

světu i chaosu v něm. Vymanil se ze vztahů, které považoval za nehodné člověka jako takového. Kdyby byl věřící, považoval by je za hříšné. František se pohyboval ve snech, v cizokrajných krajinách představ, v průzračných povznášejících idejích, snad kosmických. Většinou polehával v odlehlých místech se zavřenýma očima. Netrápila ho tvrdost jeho lože, ani úmorné vedro, ani třesutý mráz. O sebe dbal co nejméně. K jídlu mu stačilo kdeco. A

jedl jen tehdy, když už se hlad nedal snést. Pil pouze vodu. Oděv? Vůbec mu nezáleželo na tom, jak vypadá, své oblečení považoval za uniformu signalizující odtazítost od všeho a všech. Slušná roztrhanost mu dostačovala. František nikdy neprosil ani nežebral. Byl i čistotný: každou noc se o půlnoci myl u odtoku z kašny zapomenuté kdesi v zapadlé části města.

Jedinou vnější činnost, kterou provozoval s velkým zaujetím, neočekávanou inteligencí a zručností, bylo vybírání popelnic (jak se moderně a přiléhavěji říká: kontejnerů). Měl své oblíbené štace, kam se pravidelně vracel. V gumových rukavicích se prohrabával často nechutnými odpadky, nebyl však hrabivý ani chamtivý, Nesčetněkrát jsem ho sledoval. Z odhozených nedojedených potravin si vybíral téměř delikátně, odvrhoval všechny s prošlou lhůtou. Tento bezdomovecký výběr představoval vlastně téměř jediný jeho způsob obživy. Jídlo čekající už jen na vůz svážející odpadky se u něho dočkalo splnění svého účelu, snědení. František byl dodavatelem bazarů a sekáčů. Těšilo ho, že může nalézat pohřbené věci a vracet je do jejich životů - jako by se znovu narodily. Opět na nich budou ulpívat lidské pohledy, a třeba se jim ještě pošťestí být někomu užitečné. Mnohdy je i daroval, pokud viděl, že udělají radost. Tak si poněkud vyrovnával pocit společenské nepotřebnosti.

Průzkum kontejnerů dělal nejen z předchozích důvodů, ale i pro vlastní hledačské vzrušení. Byl pro něho dobrodružnou výpravu, při které lze najít něco nečekaného, něco zvláštního. Věřil v zázrak, který se jednou vynoří z kontejneru. Zázraky se přece dějí, ne že ne, jenže je mnohdy nepostřehneme, a jestli někdy ano, nepovažujeme je za cosi výjimečného nebo pozoruhodného. Často se díval před otevřením kontejnerů k nebi a se sepjatýma rukama si cosi šeptal. Tím byl znám lidem, kteří měli na jeho počínání výhled. Pozorovali ho zprvu ostražitě, neb bezdomovci mívají nálepku zlodějů, ale zvykli si na něho. Jeho rituální předehra i jeho poklidné až meditativní zkoumání, ho učinily nejen zábavným, ale i přijatelným. Někdy na toho podivína hleděli téměř shovívavě.

Toho dne, v němž začíná náš příběh, přišel František ke kontejneru před blokem sídlištních činžáků přesně v deset hodin večer. Panovalo již příšeří. Objekt Františkova zájmu však osvětlovala pouliční lampa. František pár minut rozmlouval s hvězdami na nebi, dnes svítily tak jasně, pak zamrkal a otevřel víko. Kdyby nebyl otočen zády, bylo by možno zahlédnout v jeho tváři úlek, nelíčené překvapení, které roztálo v úsměv, u Františka tak zřídka. Na vrchu odpadků leželo několikadenní dítě. Živé. Nebylo zlostně odhozeno, to by bylo zahrabáno někde dole a bylo by určité mrtvé. Dítě zjevně zdravé a spokojené spalo v pečlivě zavínuté teplé peřince podložené igelitem. František usoudil,

že tam bylo odloženo těsně před jeho příchodem. Možná, že z těch oken ho kdosi sleduje pohledem přivěšeným na jeho zátylek a čeká na výraz překvapené tváře. Poněkud paradoxně by se dalo říci, že dítě do kontejneru položili jako dar pro Františka, o němž věděli, že dnes a v tuto hodinu musí přijít. František si myslel: lidé by řekli, že ta, co dítě odložila, byla krkavčí matkou. František si myslel: je to zoufalec. Člověk, který si neví rady, hrdinka, která se vyhnula potratu a teď vidí, že dítě je nad její síly. Jako by Františkovi vnitřní hlas napovídal, že život s rodiči by byl pro novorozence nepříznivý, že by se v soužití s nimi dostavil jakýsi neradostný až tragický osud. Třeba teď tomu, kdo dítě odložil, prudce a bolestně buší srdce a nitro mu rozdírají výčitky. František objevení dítěte nepovažoval za zázrak. Ani za dar, ale ani za obtíž na něj seslanou. Jen v podvědomí mu na okamžik vytanul obraz jesliček a hned zase zmizel.

František dítě pečlivě ukryl pod roztrhaný kabát. Otočil se k nepravděpodobné šachovnici oken, podíval se zprvu pátravě, pak se téměř neznatelně pousmál a pokynul rukou v nápodobě gotického gesta: ne, nebojte se, ten maličký tvoreček nedojde zatracení.

Další pokračování je už téměř banální. František se došoural na svých bolavých nohou přes celé město do porodnice, kde dítě položil na schod a zazvonil. Ukryt za keřem pozoroval, jak bude nenadálý přírůstek spadlý z nebes přijat. Odlehlo mu, když ve tváři sestry uviděl vlídnost.

Je mi známo, jak byl Františkův život dotčen touto epizodou, ale nechci o tom mluvit. Ani o následujícím skorozázraku. František byl schopen sledovat životní peripetie svého nalezence, snad ho i pod cizím jménem občas navštěvoval. Byly totiž chvíle, kdy byste potkali Františka na ulici nebo poblíž kojeneckého ústavu a nepoznali ho. V čistém oděvu se nelišil od kolemjdoucích, snad jen někdy sklopenýma, jindy zas zpod víček zářícíma očima. Pak jeho návštěvy ustaly. Věděl, že chlapec, kterému dali jméno Josef, byl dán k adopci, že našel v cizí rodině lásku a pohodu. Kdybych napsal, že František byl Josefovi poblíž v okamžicích nebezpečí, že ho dokonce strhl z dráhy rychle jedoucího auta, to bych už určitě přešponoval strunu. Bylo by to příliš hluboké sáhnutí do mošničky zázraků, a také sobecké. Někomu jinému by byl proto zázrak z vyčerpané mošničky upřen. A mému vyprávění, které mi našeptal možná někdo neznámý, by čtenáři už vůbec neuvěřili.

Chlapec Josef stárnul, vyrůstal a moudřel. Bezdomovec František také stárnul, chodil už nejprve o jedné, pak o dvou holích. Ale navštěvoval svůj podivný kontejner pravidelně a v pravidelnou večerní hodinu. Vždy se podíval ke hvězdám, dříve než se věnoval průzkumu jeho obsahu. A když ho skončil,

úspěšně nebo neúspěšně, vždy se otočil k oknům činžáků naproti kontejneru. Pokýval hlavou, A pod světlem lucerny bylo možno vidět, jak zdvíhá vztyčený artrotický palec, jako by vysílal signál: je to O.K.

Další část příběhu, nebo chcete-li dvou životopisů, je zcela nezajímavá. František už byl hodně starý a nemocný, ale žít jako bezdomovec nepřestal. Když na něj přišla poslední hodinka, shodou okolností před kontejnerem, o kterém jsme celou dobu mluvili, nebylo to náhodou. Tohle místo pro něj bylo koutečkem bezeslovných modliteb, jitřilo jeho duši (básník by řekl: odnášelo ho kamsi vzhůru, za tím gestem směřujícím k nebesům). A svým způsobem ho i ničilo. Tady vytušil, že smrt je již nablízku.

František naposledy vztyčil pozdravný palec a z posledních sil se odšoural o tři bloky dál. Namáhavě vlezl do kontejneru stojícího stranou. Tady ho nikdo nepozná. A popeláři, pokud si ho všimnou, se o jeho tělo postarají. O duši se už starat nemusejí.

František umřel s nesmělým úsměvem na rtech. Vypadal téměř šťastně. Jsem přesvědčen, že jím i byl. Věděl jsem, že zakončil svůj zdánlivě bezstarostný, pro občany odsouzeníhodný, život v klidu. Víím, že umřel v míru. S pocitem, který si ve své skromnosti neuvědomil. Ale tušil ho: nežil jsem marně. Dá-li se to tak říci.

Kateřina Vaněčková

O kouzlech a optimismu

Zmateně se rozhlížela kolem sebe. Domy byly ze dřeva a z kamene a z cesty se zvedal prach pod kopyty koní. Nos jí dráždily pachy jídla a zvířat z tržiště. To všechno by jí ale nepřipadalo až tak zvláštní, kdyby ještě asi před minutou nestála ve svém pokoji na kraji Prahy. Pořád na sobě měla své medvídkové pyžamo – uvědomila si to, když se zachvěla zimou.

„Kde to proboha jsem?“ řekla si sama pro sebe. Pak sebrala odvalu a zopakovala otázku nejbližší slušně vypadající osobě.

Žena si ji důkladně prohlédla a povytáhla obočí. Vypadalo to, jako by nebyla úplně rozhodnutá, jestli odpoví, nebo s pohrdavým výrazem odejde. Nakonec udělala postupně obojí.

„V Dračím Městě,“ utrousila, než se k ní otočila zády.
„Cože? Počkejte...“

Dračí Město. To zní tak zvláště... Na chvílku ji přemohlo vzrušení – že by se ocitla v nějaké magické říši? To by bylo super. Viděla by draka, opravdového draka! Musí zjistit něco víc.

Nedůvěřivě zkoumala pohledem lidi na tržišti, ale bála se je oslovit. Nakonec raději zamířila do kostela. Tam by přeci měli být milí na každého.

Nebyli. Ale aspoň jí po dlouhém vyptávání laskavě sdělili, že ano, v tomto světě opravdu fungují kouzla (a nechápou, proč se tak blbě ptá). No a taky že rozhodně není vyvolená, na kterou tady celá staletí čekali, že vlastně nemají vůbec žádný magický problém, který by musela řešit průměrná dívka z jiného světa. To ji zklamalo. Proč by se měla najednou ocitnout v jiném světě, když ne, aby ho zachránila? Ve filmech to tak vždycky bylo. Třeba se spletli. Určitě se spletli. Zachrání svět a pak se vrátí domů. Začne tím, že si sežene nějaké normální oblečení.

To se ukázalo být složitější, než čekala. I kdyby v kapsách pyžama náhodou kromě kapesníku

našla i peníze, tady by stejně neměly žádnou cenu, a nevypadalo to, že by jí některý z prodavačů na trhu chtěl něco darovat. Přesto jí nezbylo, než ty ne moc nebezpečně vyhlížející prosit.

Muselo být okolo poledne, když to vzdala a začala raději prosit o jídlo. Slunce žhnulo vysoko na obloze a dav u stánků trochu prořídil.

„Jak se jmenuješ?“ ozvalo se vedle ní, když se vyčerpaně posadila na zem, zády opřená o studnu.

Zvedla oči k malému špinavému klukovi.

„Zuzana,“ odpověděla.

„Já jsem Robert. Sledoval jsme tě.“

„No a?“ zavrčela. Měla hlad a připadala si opravdu hloupě, nechtělo se jí vybavovat s dětmi.

„No a napadlo mě, jestli nechceš zajít k nám do hostince. Máma pořád shání nějakou pomocnou ruku, třeba bys u nás mohla pracovat.“ Překvapeně něco vykoktala. Zalitovala, že předtím nebyla milejší. Pak přikývla a vděčně ho následovala širokou ulicí pryč z náměstí. Najednou ale uviděla něco, co ji přimělo zastavit.

„Roberte, počkej!“ zavolala na něj. Vrátil se k ní.

„Pojď, prosím tě. To je jenom nějaký bavič, ani není moc dobrý,“ okomentoval výjev, který ji upoutal.

„Bavič? Tohle nevypadá jako obyčejné triky,“ namítla.

„Jsou to jenom základní kouzla, ty se můžeš klidně naučit i ty,“ začal jí vysvětlovat. Zjevně si vychutnával, že může někoho poučovat. „Nemá opravdové nadání. Takové, aby třeba přivolal bouřku nebo mluvil s drakem.“

„S drakem? Tady opravdu žijí draci?“ zeptala se vzrušeně. Cítila se jako malé dítě v zoo. Určitě má magické schopnosti, proto se sem dostala. Bude mluvit s draky a zachrání svět. Dokonce jí přestalo vadit, že má hlad a že je oblečená jen v medvídkovém pyžamu. Tohle bylo jediné možné vysvětlení. Umí kouzlit.

Robert se na ni díval jako na hlupáka.

„Copak jsi nikdy neviděla draka?“

„Ne,“ přiznala.

„Ani zakrslého?“

„Cože?“

Mávl rukou. „Pojď už. Jestli přijdu pozdě na oběd, máma mi nařeže.“
Následující dny ji až překvapily svou obyčejností. Dostala za úkol pomáhat v kuchyni. Vstávala brzy a většinu dne drhla obrovské hrnce nebo škrábala brambory. Když jí někdy Marie, obtlouklá kuchařka, která ji s oblibou napomínala za každou maličkost, dopřála trochu volna, procházela se po městě.

Skutečně tady chovali jednoho draka jako symbol města. Strávila téměř hodinu jeho sledováním, dokud si s hlubokým zklamáním neuvědomila, že je starý a krotký jako beránek. Také narazila na několik zakrslých draků, které zámožní obyvatelé Dračího Města chovali jako domácí mazlíčky, ale ani oni nevypadali nebezpečně. A co hůř, s žádným z nich nedokázala mluvit. Přesto ale stále věřila, že musí mít nějaké schopnosti, jinak by se sem přece nedostala.

Podářilo se jí přimět k hovoru jednoho z pouličních kouzelníků. Vypadal sice spíš jako žebrák, ale detailně jí popsal, jak se pozná magické nadání. Stejně se však odmítala smířit s tím, že zjevně žádné nemá. Tajně v noci zkoušela mávnutím ruky rozsvítit svíčku, ale bezvýsledně. Sehnala si dokonce spoustu knih o magii, dala za ně většinu výplaty, nezvládala ale ani tolik kouzel, co malý Robert. Jejím největším úspěchem bylo, že jednou pohledem převrhla hrnec s polévkou. Dostala facku od Marie a musela uvařit novou.

Někdy jí dovolili pomáhat s obsluhou, když přišlo víc hostů. V takových případech očima pátrala po cizincích a doufala, že v ní poznají vyvolenou. Několikrát, když se na ni někdo dlouho díval, na něj během servírování jídla vyhrkla něco jako: „Určitě hledáte mě, jsem z jiného světa.“ Obvykle se ale tvářili, jako by spíš spadla z jiné planety, a brzy ji kvůli tomu z kuchyně přestali volat úplně.

Když konečně pochopila – za Robertova nemalého přispění – že je úplně obyčejná holka, která nejspíš stráví zbytek života jako služka ve světě, kde se sice kouzilo, ale jinak tam vládl středověk, doufala aspoň, že se jednou objeví doma stejně náhle, jako se dostala sem. Časem jí ovšem nezbývalo než si zvyknout. Ostatně, mohla se dostat na mnohem horší místa. A za pár let si určitě vezme bohatého kupce a pořídí si vlastního zakrslého draka.

Magdaléna Krybusová

Táto...

Rozespale otevřu oči, monotónní jízda vlaku mě uspala. Spolucestující čte pořád časopis. Blížím se k cílové stanici. Živnu. Bude tam čekat? Slíbil to, ale... Nesnáším skřípění brzd, zacpávám si uši. Prodírám se lidmi na nástupišti a pak ho uvidím, můj otec stojí stranou davu. Nevidí mě. Najednou se mi k němu nechce, nejradši bych se otočila a jela domů. Zase blbnu, když jsem dojela až sem. Zavolal, chce mě vidět. Otočí se, jakoby slyšel moje myšlenky. „Ahoj Kájo,“ řekne. „Ahoj, odpovím bez oslovení. „Jaká byla cesta?“ zeptá se v autě. „Dobrý,“ hlesnu. „Máš hlad?“ „Jo.“ „Fajn stavíme se někde na jídlo.“ „Super nápad.“ Zbytek cesty mlčíme. „Co děti?“ zeptám se až v restauraci. „Alena s dětmi odjela na dovolenou na Krétu.“ „Aha a proč si nejel s nimi?“ „Mám moc práce, znáš to.“ Zním až moc dobře. „A co škola?“ Vzdychnu, to je tak strašně oblíbená otázka všech mých příbuzných. „Jo v pohodě.“ Konečně nám nesou jídlo. Během večeře volají otci dvakrát z práce, nervózně si u toho mne snubní prstýnek. Jídlo musí mít dávno studené. Servírce nechá tučné spropitné.

Dům bez dětí je nezvykle tichý. Alena mě nemusí, jak jsem tu byla naposled, nemluvila se mnou a já se zařekla, že sem už nepřijedu. Táta proti ní nechce nic slyšet. Myslela jsem, že uvidím svoje sourozence Lauru a Tadeáše, přivezla jsem jim nějaké hračky.

„Nevadilo by ti jednu noc spát v dětském pokojíčku, zítra ti rozestelu gauč?“ „Nee.“ Po dvou hodinách převalování mi to vadit začne. Lauřina postýlka je po mě přece jenom moc krátká. Nohy mu čouhají ven. Mohla jsem spát s tátou na manželské posteli, když tu Alena není, ale nenabídl mi to. Už nejsem jeho princezna. Moje místo zabrala Laura, která si umí všechno vydupat, to si dobře pamatuju, myslím, že se nic nezměnilo. Tadeáš je tišší, ale strašně hodný. Já jsem ráda, že je táta má, nechci žárlit, aspoň není sám jako máma.

Z přemítání mě z postele vyžene žízeň, stejně nemůžu zabrat. Pomalu se plížím předsíní. Natočím si studenou vodu, když jsem byla, malá nosil mi táta čaj až do postele. Jdu spát, cestou zpátky si nakopnu palec o nějakou neuklizenou hračku. „Sakra, proč si to neuklidí,“ zakleju potichu.

Druhý den mě táta překvapí snídaní. Koupil čerstvé pečivo, povídáme si, oba se snažíme. Dokonce navrhne výlet na Říp. Souhlasím, těším se. V autě nám hraje Abba a do očí mi vesele svítí slunce. Při výstupu se pořádně zapotíme.

Sotva vylezeme nahoru, začne tátovi pípat mobil. Smska asi od Aleny. Hledím do krajiny, do toho všeho pod námi, cítím úzkost. Pro tátu existuje jen mobil. Jak je asi na Krétě? Mlčím. Až v restauraci na cestě zpátky se zeptám: „Jak se vlastně mají?“ „Jo jsou spokojení.“ „Já jsem chtěla vždycky do Paříže.“ „Dám ti na to.“ „Tak jsem to nemyslela.“ „Ale když ty peníze mám.“ „To nejde.“ „Karolíněčko...“ Tak mi už dlouho neřekl, přesvědčí mě. „Dobře.“ „Hned zítra ti pošlu peníze na účet.“ „Seš hodnej.“ Usměje se a rty mu odkryjí bílé zuby. Má hezký úsměv, oplatím mu ho. Zazvoní mobil zase něco důležitého z práce. Rty se mi vrátí do rovné přímky, teď by řekl, že mu chybím. Místo toho musím poslouchat o smlouvách. Zkazili nám tuhle společnou chvíli.

V autě nám hraje relaxační hudba, nemluvíme. Táta má zase plnou hlavu práce a stejně by mě nevnímal. Pro změnu pípne mobil mně. Máma píše: „Ahoj Káji, jak se máš? Já jsem byla dneska na návštěvě u babičky. Doma tě čeká meruňkový koláč.“ V puse ucítím sliny. Milá jako vždycky, ale proč nebyla milejší na tátu? Mohli jsme být rodina a Alena by se mohla jít klouzat a Laura ani Tadeáš by neexistovali. Život podle mě. Podívám se na tátu, zamyšleně řídí, kdybys věděl, co mi teď běží hlavou. Jsem zlá. „Chceš zmrzlinu?“ zeptá se. „Ani ne.“ „Stejně musíme zastavit, potřebuju natankovat.“ „Tak jo.“

Rozestýláme gauč, jsem ráda, že už nemusím spát na Lauřině malé postýlce. Opět zvoní mobil. Komu asi? Jde s mobilem do kuchyně, podle toho usuzuju, že volá Alena. Natahuju prostěradlo. Neodposlouchávám hovory, ale co si říkají tak strašně tajného? Zvědavě se přikradu ke dveřím, připadám si jak malá holka s uchem na dveřích. Slyším tátův hlas: „Ale jo dá se to, celý den jsem pracoval, mám toho moc. Co Laura už má ten ekzém lepší?“ Povlak na polštář, který jsem držela v ruce, mi spadne na zem. On mě zapřel, vlastní dceru! Jak mohl, aby měl klid doma, napadne mě hned, žádné našťvané Aleniny obličej. Ne, neměla jsem poslouchat za dveřmi, to se nedělá. Zvednu povlak a našťvané ho hodím na sedačku a se slzami v očích, zapadnu na záchod. Z nosu mi teče sopel, tehdy jsem taky poslouchala za dveřmi, když se rodiče hádali a mluvili o rozvodu, jenže já nevěděla, co to znamená, ale věděla jsem, že to nic dobrého nebude, brečela jsem s panenkou v náručí ve svém vyrobeném bunkru, bylo mi šest a teď dvacet jedna a jsem pořád stejně nepoučitelná. Uslyším zaklepaní na dveře. „Kájo, si tam? Já bych si skočil na chvílku do práce, nevadilo by ti to?“ Vadilo, vlastní dceři nemůžeš věnovat ani jeden víkend a ještě ji zapíráš, není ti to ani trochu trapný? Místo toho řeknu: „Nevadilo.“ „Tak fajn.“ Ten člověk se mi opravdu zdá. Po jeho odchodu si začnu balit věci, do tašky házím věci hlava nehlava, pojedu domů. Máma bude překvapená, že se vracím o den dřív, ale něco si vymyslím, nevím, proč ho ještě kryju, protože si mě kupuje za peníze?

Naškrábu vzkaz: Jela jsem domů, přijde mi nedůstojný, že zapíráš před Alenou vlastní dceru a ty peníze nechci. K.

Jdu pěšky až na nádraží s taškou na rameni, však si na tu Paříž našetřím sama, výř mi hlavou, za chvíli mi jede vlak. Sedám do prázdného kupé, ale brzy přisedne muž s malou holčičkou. „Tati, stihnu večerníček?“ „To víš, že jo, princezno.“ Začne mě pálit v očích, rychle zamrkám. Tati, já to chci vrátit jako pásku na magnetofonu všechno. Proto mě pozval, Alena pryč a nebude jí muset nic vysvětlovat a já myslela, že to bude jako dřív. Hloupě jsem se spletla, zázraky se prostě nedějí.

Anna Hrbáčková

Zed' naděje

Dusno. Slunce zakryl velký těžký mrak. Tramvaj se líně kolébá městem. Postarší pán v modré košili si setře pot z čela plátěným kapesníkem. Malá copatá holčička sedící na klíně své maminky se neustále vyptává, kdy už tam budou. „Za chvíli. Vydrž.“ Kluk se skateboardem pod paží se sune ke dveřím. „Tak už?“ „Ještě dvě.“ Duchodkyně na místech s označením zeleného kříže debatují o počasí. „Bude bouřka?“ „Asi.“ Postupně přecházejí k cenám potravin. „V Lidlu teď maj levný máslo.“ „Za komunistů bylo stejně líp.“ „To teda jo.“ Mladá slečna se sluchátky v uších vytáhne z kabelky růžový flakon nejnovějšího parfému Kate Moss. Sladká vůně se mísí s horkým vzduchem a pomalu prostupuje soupravou. Zatočí se mi hlava. Dlouhonohá bruneta spěchá po horkém rozpáleném chodníku do náruče svého milého. Polibek. Objetí. Růže. „Mami, ten kluk nemá vlasy,“ znenadání zašeptá copatá. Trhnu sebou. „Ani obočí a řasy. A chlupy na nohách.“ Matka se na mě otočí. Moc si na tyhle soucitné pohledy nepotrpím. „Anežko, budeme vystupovat.“ Zvednu batoh ze země a přehodím jej přes rameno. Opouštím vůz. Copatá s mámou mi jsou v patách. „Jak to, že nemocnej? A hodně?“

Na autobusové zastávce se již vytvořila dlouhá fronta, přitom zbývá ještě sedm minut do odjezdu. Nervózní otec držíc za ruku svého malého synka neustále kontroluje hodinky. Trochu více vrásek a šedin, trochu více starostí. Pod pažemi se mu vytvořily kruhy a nedají se ničím zamaskovat. „Maminka se už na tebe těší,“ utrousí do ticha. Kluk jen dál pozoruje holuby, jež zobají ze země zbytky pečiva. „Ježíš, to je dlouhá fronta, kam všichni jedou? Vždyť si nesednem,“ slyším holky pubertálního věku, které se blíží k řadě. Nesednout si. Největší neštěstí? Co se může stát? „Ty vole, to vedro je strašný.“ „Nemám

rozteklou řasenku?“ „Ne, v pohodě.“ „A já?“ „Trochu.“ „Už dobrý?“ „Jo.“ „V kolik to odjíždí?“ „Ve čtvrt.“ Nenápadně předbíhají otrávené a unavené lidi a zajišťují si lepší pozice. Ve chvíli, kdy cestující spatří příjíždějící autobus, začnou se okamžitě ještě víc tlačit dopředu. Starší dáma, která úspěšně vydobyla první místo, zdvihne dvě nákupní tašky a s úsměvem na rtech vystoupá po schodech. Očividně je pro ni zážitek vybírat si z tolika stejných míst. Sedne si blíž k uličce-proč by se měla o druhé sedadlo dělit s někým dalším? Mají chodit dříve, tak jak ona. Stojím na samém konci. Čekám, až se ostatní nasoukají do vozu. Nemám v úmyslu s nimi soupeřit. Nastupuji poslední. Svůj zrak-jako obvykle ve vozidlech městské hromadné dopravy-sklopím k zemi. Víím, že mě všichni pozorují. Jejich pohledy se mi zarývají do kůže. Do kůže bez chlupů, vlasů, řas a obočí. Stoupnu si do volného prostoru pro kočárky. Je tu přišerný vzduch. Žádná klimatizace, pot maskován silnými voňavkami. Konečně jedeme, už chci být doma. Není mi dobře. Možná by bylo lepší se posadit. Jenže kam? Možná vzadu, vedle té holky? Řidič, jako by nás ukradl. Jen tak tak se držím na nohách. Asi bych se jí vážně měl zeptat, jestli má vedle sebe volno...Najednou však mžitky před očima, hučení v uších, žaludek tři salta vpřed, sakra, už zase... Neslyšet, nevidět, necítit.

Nikdy nevnímám čas. Nevím, co je za den, za hodinu, co jsem těsně před tím dělal a proč se to stalo. Ani teď. Ležím na zemi, všechno jsem zapomněl, au, nefackuj mě. Aha. Už je mi to jasné. „Slyšíš mě?“ Ztěžka otevířu oči, bolí mě hlava. Nade mnou se sklání tmavovlasá dívka. Ostatní pasažéři odvrací zrak, ani se nehnu, nejsou tady.

Míjím starou vilu na konci ulice. Zahrada je zarostlá plevelem, kmemy stromů jsou popraskané, větve se sklání k zemi. O tomto místě se tradují různé příběhy. Pamatuji si, jak nás jimi na základní škole krmili kluci ze starších ročníků. Hlavně těmi strašidelnými. Prý hroby ve sklepě, zaschlá krev na schodech, nevysvětlitelné zvuky. A původní majitel Klimeš, jenž byl brutálně zavražděn při večeři, se vždy o půlnoci zjevuje v kuchyni. Kdo nešel vilu Klimešku alespoň jednou za tmy prozkoumat, byl ostatními prohlášen za sraba a neměl to v kolektivu jednoduché.

Celý pozemek je obehnán polorozpadlou zdí. Spoustu místních rebelantů mělo potřebu ji vyzdobit různými způsoby-podepsat se nebo zkrátka posprejovat nějakými klikyháky, kterým rozuměli jen oni sami. Téměř pět posledních metrů je však pokryto něčím jiným, tak trochu zvláštním-básky, úryvky, životními motty. Říká se jí Zeď naděje. Skoro každý den se tu objevují nová poselství. Bojovnost, víra. To, co potřebujeme. My, bezvýznamné střípky lidských osudů, jejichž život se z nenadání zkomplikoval.

První a nejdůležitější vzkaz ve výrazném rámečku (to aby jej nikdo nepřehlédl) tu zanechala jistá osoba ve čtvrtek devátého října dva tisíce osm. Pamatuji si ten den moc dobře. Tehdy jsem se velmi rozrušen vracel z fakulní nemocnice

a spatřil dívku cosi písčící na šedivou zeď. Zastavil jsem se a pozoroval ji z protějšího chodníku. V mžiku dokončila svou práci. Při odchodu se na mě podívala. Její oči byly zalíty slzami. Hleděli jsme na sebe jen pár vteřin. Poté beze slova zmizela. V tu chvíli jsem mohl přečíst přání dosud se skrývajících za jejími zády. CHCI ŽÍT.

Pomůže mi vstát. „Pojď si sednout. Tam dozadu.“ Nevydám ze sebe hlásku. I ona mlčí. Kouká z okna, nevěnuje mi další pozornost. Je mi povědomá, přemýšlím, kde jsem ji mohl zahlédnout. Opouštíme město. Vysoké domy, přeplněné ulice, obchodní centra a tovární komíny necháváme za sebou. Dál pátrám v paměti. Z ničeho nic je můj tok myšlenek přerušen. „Klimeška.“ Nechápně na ni zírám. „Tehdy jsi měl víc vlasů,“ prohlásí s lehkou ironií. Hlavou mi okamžitě probleskne devátý říjen loňského roku. Den, kdy mi diagnostikovali osteosarkom ve stehenní kosti. Den, kdy byla touto dívkou nevědomky založena Zeď naděje. A zároveň den, kdy jsem se i já díky dvěma jednoduchým slovům rozhodnul, že svůj boj nevzdám.

Cestou na svoji první chemoterapii jsem se zastavil u Klimešky, zarámoval ta slova a připsal: JÁ TAKY. Týdny ubíhaly a zeď se plnila dalšími a dalšími povzbuzeními od neznámých kolemjdoucích. I já jsem pravidelně přispíval. Poslední dobou tudy chodím hlavně z nostalgie. Má léčba již dávno skončila. Uzdravil jsem se.

Dnes mé stopy vedou až na kraj města, na místní hřbitov. V ruce svírám tři žluté tulipány, milovala je. Ve chvíli, kdy jsme se poprvé viděli, již dobře věděla, že jí moc času nezbyvá. Nepátrali jsme po sobě. Možná na sebe zapomněli. Druhé nečekané setkání se však stalo zrodem opravdového přátelství. Poslední měsíce prožila ve smíření. Nespoléhal na zázrak. Bylo jisté, že se žádný konat nebude.

Otevírám velkou bránu a mířím k ní. K autorce nesmrtelného hesla na staré špinavé zdi, jež svým optimismem a elánem rozpoutala epidemii pozitivního pohledu na život.

Lucie Hrochová

Zázraky se (ne) dějí

Ach, ten záletník vánek! Zastavil se u mě, něžně se mi opřel do větví, rozhoupal je a než odešel za jinou, stihl ze mě svléknout ještě několik narůžovělých kvítků.

Když hladil opodál stojící jabloň, pozorovala jsem ho s úsměvem, protože jsem věděla, že za chvíli se opět vrátí ke mně a bude to můj kmen a moje koruna, která

bude laskána tímto neunavitelným milovníkem, který vždycky byl a je tak trochu do větru...

Pak jsem ovšem zaslechla, jak se komusi pod nohama klaní stébla trávy, a v zápětí jsem si uvědomila, že to jsou oni dva. Přenesla jsem na ně veškerou svou pozornost, protože jsem si byla vědoma toho, že přicházejí za mnou. To v mém stínu se rozhodli hledat útočiště a byly to moje plody, kvůli kterým se on loni v létě vyšplhal až na můj samotný vrchol, aby ona dostala to nejsladší pochutnání a nejčervenější náušnice...

„Chtěla bych, aby tohle trvalo navždycky!“ tiše řekla po chvíli, co se k sobě tiskli jako dva srostlé kmeny.

„Je to navždycky, slibuju!“

„Opravdu?“

„Opravdu!“ řekl hlasem pevným jako skála a já jsem cítila, jak se jeho rozhodnutí zakořenilo hluboko do země.

Sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl z ní malý nožik. „Dívej se, tady a teď nám vyryjí naše navždycky!“

Přiblížil se ke mně. Zhlédla jsem, jak se ostří jeho nože leskne v záři slunce a na kratičký okamžik mě objal strach.

Těsně kolem mě proletěl vánek. Jenom se o mně otřel. Bylo to, jako když on ji letmo pohladí konečky prstů po tváři.

Uvědomila jsem si, že se nemám čeho bát. Uvědomila jsem si, že to chci! On vycítil můj souhlas a zapíchl do mě svůj nůž. Bodlo to.

A pak ryl. Hluboko, táhle a soustředěně. Bolelo to, ale příjemně. Něco se při tom se mnou dělo. Něco se měnilo.

Uvědomila jsem si to, až když svou práci dokončil. Teprve teď, se svým prvním a posledním, velkým a opravdovým tetováním, jsem skutečně dospěla.

...

Divoký vítr mě vybídl, abych si s ním na jednu píseň odlétajících vlaštovek zatančila hříšný tanec. Jeho vášni jsem nemohla odolat...

Když už k nám píseň ptáků nedoléhala, unavená jsem se zastavila a zjistila, že mám svůj pestrobarevný sestřih celý rozčuchaný...

A najednou jsem ji uviděla! Po tolika letech! Málem jsem ji nepoznala... Tvář měla vrásčitou jako jediné zapomenuté jablko, které lidé kdoví proč nesčesali z mé koruny. Její vlasy svou barvou připomínaly stříbřitou pavučinku, která se rozprostírala mezi několika mými větvemi. Byla to však ona. Voněla stejně. Jenom jsem nedokázala pochopit, proč je sama.

Blížila se ke mně opírajíc se o dřevěnou hůl. Její pomalá chůze byla tak zvláštní, porovnávala-li jsem ji s okamžikem, kdy jsem je oba viděla naposledy. Tehdy se podzim pomalu překláněl do zimy. Přiběhli ke mně plni svěžesti a života a skočili do mého spadaneho listí jako do peřin...

Konečně stála pod mou korunou. Natáhla ke mně snědou třesoucí se ruku plnou mozolů a dotkla se... toho místa!

Najednou tu byl s ní, s námi. Na rozdíl od ní však vypadal úplně stejně jako před léty. Jednou rukou se opíral o mě a druhou poodhrnul z jejího obličeje černý šátek, který ji spadl do očí a setřel jí z tváře slanou, třpytící se mizu...